

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **J. V.**
zastoupen advokátem JUDr. Janem Malým
sídlem Sokolovská 49, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR**
sídlem Kloknerova 26, 148 01 Praha

za účasti: **ORLICKÁ ZEMĚDĚLSKÁ, a.s., IČO 25917536**
sídlem Lipská 251, 517 21 Týniště nad Orlicí
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem
sídlem Havlíčkova 99, 537 01 Chrudim

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2019, č. j. MV-46479-11/PO-OVL-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2019, č. j. MV-46479-11/PO-OVL-2019, se zrušuje v rozsahu, v němž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti výroku číslo 2 rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ze dne 14. 1. 2019, č. j. HSHK-5504-12/2018, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit poškozené náhradu majetkové škody ve výši 732 567 Kč. Věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Hasičský záchranný sbor Královéhradeckého kraje (dále též pouze „hasičský záchranný sbor“) rozhodnutím ze dne 14. 1. 2019, č. j. HSHK-5504-12/2018, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku požární ochrany podle § 78 odst. 1 písm. r) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „zákon o požární ochraně“). Žalobce se přestupku dopustil tím, že dne 23. 3. 2018 okolo 17 hod. na stavební parcele č. 234/2 v katastru obce Albrechtice nad Ohří v zemědělské stavbě (bývalé porodně prasat) na půdě v prostoru seníku zapalovačem zapálil balík slámy. Přes snahu žalobce hořící slámu uhasit došlo k rozšíření ohně a k požáru půdních prostor stavby. Hasičský záchranný sbor za spáchání tohoto přestupku uložil žalobci pokutu ve výši 1 000 Kč (výrok číslo 1) a povinnost uhradit osobě zúčastněné na řízení – společnosti ORLICKÁ ZEMĚDĚLSKÁ, a.s. (dále jen „poškozená“) – majetkovou škodu způsobenou přestupkem ve výši 732 567 Kč (výrok číslo 2). Správní orgán zároveň uložil žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč (výrok číslo 3).
2. Odvolání žalobce proti výroku číslo 2 uvedeného rozhodnutí hasičského záchranného sboru (tj. proti výroku o povinnosti uhradit majetkovou škodu) zamítl žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Žalobce napadl dané rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně namítá, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neměl rozhodnout o náhradě škody poškozenému, protože nebyly splněny podmínky stanovené v § 89 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Dle žalobce nebyla naplněna konkrétně podmínka spolehlivého zjištění výše škody a uvádí, že mu *nebylo umožněno zadání znaleckého posudku, možnost klást otázky znalci, potažmo správnímu orgánu*.
4. Podle žalobce nelze škodu považovat za spolehlivě zjištěnou, pokud ji žalobce v jakékoliv fázi správního řízení rozporuje a je zde objektivní důvod se domnívat, že námitka není zjevně bezpředmětnou.
5. Žalobce také namítá, že žalovaný rozhodl v rozporu s § 97 zákona o odpovědnosti za přestupky, protože napadené rozhodnutí odůvodnil *tím, že žalobce skutečnou výši škody v řízení před správním orgánem I. stupně nerozporoval, sám nenavrhl žádný důkaz, nepředložil svůj znalecký posudek ani nenavrhl zpracování revizního znaleckého posudku*. Žalobce tedy shledává rozpor s citovaným ustanovením, protože žalovaný nepřipustil jeho námitky s poukazem na jeho nečinnost v řízení před správním orgánem I. stupně.
6. Výši škody nelze dle žalobce spolehlivě zjistit na základě nákladové metody, která je využívána pro účely civilního řízení. Žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně nezohlednil stáří, stav stavby, její faktické užívání, stav, budoucí využitelnost, ekonomickou výhodnost takové rekonstrukce a otázku, zdali by bylo přistoupeno k

opravě požárem poškozené střechy. Pokud tyto skutečnost žalovaný v napadeném rozhodnutí nezkoumal a žalobce je namítl, poškozená by se na úkor žalobce bezdůvodně obohatila.

7. Žalobce dále uvádí, že takový postup jde nad rámec správního řízení, protože úkolem správního orgánu není suplovat činnost soudu. Správní orgán měl proto vycházet z ocenění poškozené věci a porovnat ji s obdobnou věcí nepoškozenou, nebo se stejnou věcí před poškozením a výsledkem porovnání měla být určena hodnota, o kterou byla poškozená skutečně zkrácena. Žalobce namítá, že uvedené porovnání nebylo možné provést v důsledku zvolené metody pro výpočet škody ve znaleckém posudku a ten z tohoto důvodu nebyl pro účely správního řízení použitelný.
8. K znaleckému posudku žalobce následně namítá, že pokud je použita pro stanovení výše škody nákladová metoda, musí být oceněny nejprve náklady na odstranění poškozených konstrukcí a poté má být stanovena ceny zhotovení nových konstrukcí. V té souvislosti žalobce poukazuje na § 30, přílohu č. 21 vyhlášky č. 441/2013 Sb., k provedení zákona o oceňování majetku (dále jen "oceňovací vyhláška"), dle kterého je cenu stavby zapotřebí přiměřeně snížit o její *opotřebení vzhledem k jejímu stáří, stavu a předpokládané další životnosti stavby nebo její části*. Znalec nicméně toto opotřebení při stanovení výše škody nezohlednil.
9. Žalobce se proto domnívá, že žalovaný měl výrok o náhradě škody zrušit a v novém projednání věci odkázat poškozeného se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních. Navrhuje tedy, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve výroku o povinnosti nahradit majetkovou škodu a uložil žalovanému povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný předně nesouhlasí s námitkou, podle které došlo k porušení procesních práv žalobce. Znalecký posudek byl součástí spisu Policie ČR a jak žalobce, tak jeho zákonní zástupci s ním byli seznámeni na ústním jednání dne 3. 1. 2019. Žalovaný uvádí, že nikdo neuplatnil žádné výhrady při ústním jednání ani ve lhůtě pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Na tuto skutečnost žalovaný poukazuje i pro účely řízení o odvolání, tedy že ani zmocněný právní zástupce žalobce nežádal, aby mohl klást otázky znalci, přičemž znalecký posudek byl právnímu zástupci žalobce poskytnut na základě jeho žádosti dne 7. 2. 2019.
11. Žalovaný je dále toho názoru, že se vypořádal se všemi námitkami, které žalobce v odvolání uplatnil. K tomu dodává, že žalobce neuvedl nové skutečnosti ani nenavrhl provedení nových důkazů a omezil se na polemiku s právními závěry hasičského záchranného sboru. Žalovaný proto odmítá tvrzení, že zatížil napadené rozhodnutí procesní vadou dle § 97 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
12. K znaleckému posudku žalovaný uvádí, že byl vypracován autorizovanou osobou, znalecký úkol byl formulován jednoznačně, má všechny formální náležitosti. Žalovaný jako správní orgán tak nemůže přezkoumávat jeho věcnou správnost. Pokud žalobce nesouhlasí se závěry znaleckého posudku, měl požádat správní orgán o vypracování nového znaleckého posudku, položit znalci doplňující otázky nebo předložit vlastní znalecký posudek.

13. Žalovaný zároveň poukazuje na § 4 odst. 1 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (dále jen "zákon o oceňování majetku"), který stanoví, že stavba se oceňuje nákladovým, výnosovým nebo porovnávacím způsobem nebo jejich kombinací. Použil-li znalec k ocenění nákladovou metodu, není tento postup v rozporu se zákonem.
14. Na závěr žalovaný uvádí, že stanovení výše škody není otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou a správní orgán není oprávněn sám posoudit výši škody. Může v rámci volného hodnocení důkazů závěry znaleckého posudku přijmout nebo odmítnout, není ale oprávněn porovnávat ceny stanovené znalcem a obdobné věci nepoškozené. Dle žalovaného tak nejde o procesní chybu, pokud správní orgán vychází v rámci volného hodnocení důkazů z vyčíslení škody ve znaleckém posudku s použitím nákladové metody.
15. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření poškozené

16. Poškozená ve svém vyjádření souhlasí se závěry žalovaného stran formálních a věcných náležitostí znaleckého posudku a možnosti žalobce žádat o vypracování nového znaleckého posudku nebo nechat vypracovat vlastní znalecký posudek. Poškozená zároveň souhlasí s právním názorem žalovaného, že byly splněny podmínky stanovené v § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
17. Pro účely určení výše škody odkázala poškozená na § 4 odst. 1 zákona o oceňování majetku, ze kterého vyplývá, že použití nákladové metody není v rozporu s citovaným zákonem. Znalec J. M. provedl vyčíslení škody dle skutečného rozsahu všech poškozených stavebních konstrukcí, a to především dřevěné konstrukce krovu a hliníkové trapézové střešní krytiny. Střešní krytina byla na objektu osazena později, nikoli při jeho vybudování. Protože tato střešní krytina nepodléhá korozi, mohla bezpečně a dlouhodobě zabezpečovat dřevěnou konstrukci krovu. Právě proto v důsledku poškození krovu požárem vznikla vysoká škoda. Podle znalce je výše škody vždy kalkulována nákladovou metodou, a to v rámci porovnávacích cen nemovitých věcí v jednotkových cenách stavebních prací. Tyto metody a nabídkové ceny jsou využívány právě jako nabídkové ceny pro stavební zakázky i pro pojistné a škodní události.
18. Poškozená uvádí, že stanovení výše škody není otázkou právní, ale skutkovou a správní orgán není oprávněn posoudit tuto výši. Může v rámci volného hodnocení důkazů závěry znaleckého posudku přijmout nebo odmítnout, není ale oprávněn porovnávat cenu stanovenou znalcem s obdobnou věcí nepoškozenou.
19. Poškozená také poukazuje na § 2969 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen "OZ"), který stanoví jako východisko pro náhradu škody na věci cenu obvyklou v době poškození, přičemž náhrada škody na věci dle důvodové zprávy k OZ může převyšovat obvyklou cenu až o jednu třetinu. Nelze proto vycházet z toho, že byla poškozena „stará“ stavba, ale také jaké náklady musela poškozená vynaložit na odstranění škody.
20. Poškozená se tedy domnívá, že byly splněny zákonné podmínky pro uložení povinnosti nahradit škodu a žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem. Z toho důvodu závěrem namítá, že pokud by ve správním řízení nebylo rozhodnuto o náhradě škody, nelze předpokládat, že v občanském soudním řízení uložena povinnost nahradit škodu se bude odlišovat od částky určené správním orgánem.

21. Poškozená proto navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s. Žalobu shledal důvodnou.
23. Z předloženého správního spisu plyne, že žalobce se z nedbalosti dopustil přestupku dle § 78 odst. 1 písm. r) zákona o požární ochraně, neboť v zemědělské stavbě na půdě v prostoru seníku zapalovačem zapálil balík slámy. Přes snahu žalobce hořící slámu uhasit došlo k rozšíření ohně a k požáru půdních prostor stavby.
24. Hasičský záchranný sbor příslušný k projednání přestupku uložil žalobci sankci ve formě pokuty ve výši 1 000 Kč dle § 78 odst. 2 zákona o požární ochraně (výrok číslo 1), povinnost uhradit poškozené náhradu škody způsobené přestupkem ve výši 732 567 Kč dle § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (výrok číslo 2) a povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč (výrok číslo 3). Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, a to konkrétně proti výroku číslo 2 o uložení povinnosti uhradit poškozené náhradu škody. Žalovaný odvolání žalobce zamítl napadeným rozhodnutím.
25. Žalobce tedy nijak nezpochybňuje, že se dopustil uvedeného přestupku, předmětem posouzení v tomto řízení je toliko zákonnost uložené povinnosti uhradit poškozené náhradu škodu.
26. Podle § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky „[s]právní orgán uloží obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu, jestliže byla tato škoda způsobena spácháním přestupku, nebyla obviněným dobrovolně nahrazena a její výše byla spolehlivě zjištěna; jinak poškozenému nárok na náhradu škody nepřizná a odkáže ho s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci. Obdobně postupuje rovněž v případech, kdy by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení.“
27. Správní orgány při stanovení výše škody vycházely ze znaleckého posudku zpracovaného znalcem J. M. (znalcem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady – specializace nemovitosti), předloženého poškozenou. Znalec dospěl k závěru, že požárem byla na předmětné budově způsobena škoda ve výši 719 767 Kč. Poškozená uplatnila nárok na náhradu způsobené škody v celkové výši 732 567 Kč (719 767 Kč + 12 800 Kč za vypracování posudku znalcem), tomuto nároku správní orgány v plné výši vyhověly.
28. K projednání přestupku správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání dne 3. 1. 2019. Součástí spisu byl i znalecký posudek a žalobce byl při ústním jednání zároveň poučen o svých právech a povinnostech, zejména o právu vyjadřovat se ke všem skutečnostem a k důkazům o nich. Žalobce v této fázi svého práva nevyužil a odkázal na svou výpověď před Policií ČR ze dne 28. 3. 2018. Uvedl také, že nemá žádné další návrhy a nenavrhuje další důkazy.
29. Námitky, kterými zpochybňoval spolehlivost zjištěné škody, nicméně žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí hasičského záchranného sboru (tyto námitky v podstatě odpovídají námitkám, které žalobce uplatňuje i v žalobě). Správní orgán vyzval poškozenou, aby se k těmto námitkám vyjádřila. V reakci na tuto výzvu předložila

poškozená správnímu orgánu písemné stanovisko znalce J. M. ze dne 1. 3. 2019, v němž znalec mj. uvedl, že vyčíslení škody „bylo provedeno dle skutečného rozsahu všech dotčených a poškozených stavebních konstrukcí v daném objektu, a to především dřevěné konstrukce krovu a hliníkové trapézové střešní krytiny (...) tato krytina byla na objektu osazena rozhodně později, než při prvotní výstavbě objektu a jako zcela nekorodující aluminiový materiál by tak rozhodně bezpečně a dlouhodobě zabezpečovala dřevěnou konstrukci krovu jako relativně finančně nejdražší dotčenou a finančně poškozenou stavební konstrukci.“ Znalec dále konstatoval, že výše škody je vždy kalkulována nákladovou metodou. Zároveň uvedl, že s ohledem na „obdobné ustanovení Ústavního soudu pro pojistné události u dopravních nehod a náhrady škody při opravách automobilů „v aktuálních cenách v době provedení opravy bez provedení opotřebení celkového pojistného předmětu“ lze toto obdobně vztahovat i na jakékoli jiné poškození věci, tj. právě i na stavební objekty“. Znalec tedy uzavřel, že trvá na „celkové ceně škody kalkulované nákladovou metodou bez provedení opotřebení“.

30. Žalovaný poté v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že znalecký posudek byl vypracován autorizovanou osobou, má všechny formální i věcné náležitosti znaleckého posudku a žalovaný v něm neshledává „žádný rozpor či pochybnost“. Pokud žalobce nesouhlasil s jeho závěry, nic mu nebránilo požádat o vypracování nového znaleckého posudku, případně se mohl sám obrátit na jiného znalce. Nic takového ale neučinil. Výše škody byla dle žalovaného uvedeným znaleckým posudkem spolehlivě zjištěna. Žalovaný také bez dalšího odkázal na výše citované stanovisko znalce ze dne 1. 3. 2019.
31. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že nebyly naplněny podmínky pro rozhodnutí o náhradě škody, protože nebyla spolehlivě zjištěna škoda ve smyslu § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
32. Soud předně konstatuje, že na znalecký posudek předložený účastníkem řízení (potažmo poškozeným), který splňuje základní náležitosti, je třeba nahlížet stejně jako na znalecký posudek, jehož vypracování zadal správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014 – 48). Samotná skutečnost, že správní orgány vycházely ze znaleckého posudku předloženého poškozenou, tak není vadou řízení. Nelze přisvědčit ani žalobní námitce, že žalobci nebylo umožněno zadání znaleckého posudku. Nic nebránilo žalobci v tom, aby nechal zpracovat vlastní znalecký posudek, případně aby navrhl zadání revizního znaleckého posudku správnímu orgánu. Žalobce ani nenavrhoval, aby správní orgán provedl výslech znalce, proto soud nerozumí žalobní námitce, že žalobce neměl možnost klást otázky znalci. V této souvislosti soud odkazuje na § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), podle nějž správní orgán *může znalce také vyslechnout*. Je tedy na uvážení správního orgánu, zda vzhledem k okolnostem případu provede výslech znalce.
33. Na druhou stranu je třeba uvést, že žalobce v odvolacím řízení vznesl relevantní námitky k posudku znalce M. Bylo tak povinností žalovaného se s těmito námitkami vypořádat a posoudit, zda lze i ve světle výhrad žalobce považovat posudek znalce M. za dostatečný podklad pro spolehlivé zjištění škody. Žalovaný však této povinnosti v napadeném rozhodnutí nedostál.
34. Soud považuje za klíčové výhrady žalobce, že posudek nezohlednil nijak stáří a stav stavby před požárem, její faktické užívání, budoucí využitelnost atd. Žalobce dále poukazuje na vadu znaleckého posudku v důsledku nevhodně zvolené metody výpočtu

celkové výše škody. Znalecký posudek vychází z nákladové metody a znalec dle žalobce pochybil, pokud v celkové výši škody nezohlednil vliv opotřebení.

35. Žalovaný se k těmto výhradám věcně nijak nevyjádřil, pouze bez dalšího odkázal na stanovisko znalce J. M. ze dne 1. 3. 2019 a konstatoval, že výše škody byla uvedeným znaleckým posudkem spolehlivě zjištěna. Takové vypořádání žalobcem vznesených výhrad k posudku nelze považovat za dostatečné.
36. Jak se totiž uvádí i ve znaleckém posudku, předmětný objekt byl postaven v roce 1956 a všechny konstrukce dlouhodobé životnosti jsou v objektu původní z roku výstavby. V roce 1972 byl objekt částečně rekonstruován. Jedná se o objekt bývalé porodny prasnic (v době, kdy došlo k požáru, nebyl nijak využíván). Za těchto okolností se jeví být relevantní námitka, že při stanovení výše škody bylo na místě zohlednit také vliv opotřebení stavby, což ale znalec zjevně neučinil. Znalec zároveň nedostatečně vysvětlil, z jakých důvodů použil pro ocenění poškozené stavby nákladový způsob bez toho, že by zároveň zohlednil vliv jejího opotřebení.
37. Podle § 4 zákona o oceňování majetku je nákladový způsob jedním ze tří základních způsobů oceňování majetku; jejich použití u jednotlivých druhů staveb stanoví oceňovací vyhláška. Ze znaleckého posudku a z obsahu správního spisu vyplývá, že znalec pro ocenění poškozené stavby použil nákladový způsob ve spojení s ustanovením § 23 oceňovací vyhlášky, které upravuje určení ceny jiné stavby (*„Nestanoví-li se v této vyhlášce jinak, cena stavby se určí podle výše nákladů, které by byly nutné na její pořízení v místě stavby a v době jejího ocenění. Použije-li se k určení ceny cena srovnatelných staveb podle příslušných kritérií této vyhlášky, vynásobí se takto stanovená cena příslušnými koeficienty K_i uvedenými v příloze č. 41 k této vyhlášce podle skutečného účelu užití a dále se v ocenění zohlední, zda je stavba nemovitou věcí, nebo je její součástí“*).
38. Nákladový způsob je tedy jistě jedním z možných způsobů ocenění stavby (byť ne jediným), oceňovací vyhláška však počítá s tím, že i v případě použití nákladového způsobu může být zohledněno opotřebení stavby (viz § 30 oceňovací vyhlášky).
39. Zároveň se nabízí otázka, zda v daném případě (kdy byla oceňována zemědělská stavba – bývalá porodna prasnic) nemělo být k ocenění stavby nákladovým způsobem použito jiného ustanovení oceňovací vyhlášky, a to § 12 oceňovací vyhlášky. Uvedené ustanovení upravuje určení základní ceny pro *budovy a haly* – stavby, které nelze zařadit podle účelu jejího užití mezi stavby oceňované podle ustanovení § 13 až § 22 oceňovací vyhlášky. Citované ustanovení v odst. 2 poté upravuje vzorec výpočtu této základní ceny a odkazuje na výčet budov a hal uvedených v přílohách č. 8 a 9 oceňovací vyhlášky. Obě přílohy obsahují hodnotu v Kč za m³ obestavěného prostoru mj. pro *zemědělské budovy (živočišná produkce)*. Lze usuzovat, že budova bývalé porodny prasnic spadá pod tuto kategorii.
40. Základní cena stavby zjištěná dle ustanovení § 12 oceňovací vyhlášky pak je na základě vzorce upraveného v § 11 oceňovací vyhlášky (výpočet ceny stavby nákladovým způsobem pro stavby podle § 12 až § 22 oceňovací vyhlášky) dále počítána a zohledněno je mimo jiné i opotřebení stavby v procentech.
41. Za dostatečné zdůvodnění postupu znalce nelze považovat jeho stanovisko ze dne 1. 3. 2019. Soud nesouhlasí s paušálním tvrzením znalce, podle nějž by se při oceňování staveb pro účely určení výše škody mělo vždy odhlížet od jejich opotřebení. V některých

případech snad takový postup může být důvodný, zcela jistě ale ne vždy. Strohé sdělení znalce, že „*krytina byla na objektu osazena rozhodně později, než při prvotní výstavbě objektu a jako zcela nekorodující aluminiový materiál by tak rozhodně bezpečně a dlouhodobě zabezpečovala dřevěnou konstrukci krovu jako relativně finančně nejdražší dotčenou a finančně poškozenou stavební konstrukci*“, nemůže samo o sobě takový postup v nynějším případě odůvodnit. Z uvedeného stanoviska znalce tedy nelze posoudit, z jakých důvodů nebyla zohledněna míra opotřebení při použití nákladového způsobu ocenění (stejně tak to nelze dovodit ani ze samotného znaleckého posudku).

42. Za této situace bylo povinností žalovaného buď obstarat podrobnější vyjádření znalce (případně i provést za tímto účelem výslech znalce), anebo měl sám žalovaný blíže vysvětlit, z jakých důvodů považuje výši škody stanovanou výhradně na základě daného znaleckého posudku za spolehlivě zjištěnou. Žalovaný mohl také zadat zpracování revizního znaleckého posudku. Nic takového ale žalovaný neučinil.
43. Krajský soud konstatuje, že jeho úkolem také není zjištění konkrétní výše škody. Nijak proto nepředjímá, v jaké výši by měla být žalobci uložena náhrada škody. Soud toliko konstatuje, že nebyly naplněny podmínky pro rozhodnutí o náhradě škody, protože nebyla spolehlivě zjištěna škoda ve smyslu § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Výše škody byla stanovena pouze na základě znaleckého posudku, který neuvážil míru opotřebení poškozené stavby, aniž by znalec dostatečným způsobem vysvětlil, z jakého důvodu od opotřebení stavby zcela odhlédl. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí věcně nijak nevypořádal výhrady žalobce k takto stanovené výši škody. V dalším řízení bude na správních orgánech, aby se zaměřily na spolehlivé zjištění výše škody s ohledem na výše uvedené závěry krajského soudu. Pokud by nicméně správní orgán měl za to, že by jeho postup ohledně zjištění výše náhrady škody měl způsobit značné průtahy v řízení, může poškozeného odkázat s jeho nárokem na soud.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti správnímu rozhodnutí ve výši 3 000 Kč. Žalobce byl zastoupen advokátem, náleží mu proto také náhrada nákladů právní služby poskytnuté jeho zástupcem za 2 úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] – celkem 6 800 Kč včetně DPH (zástupce žalobce je plátcem DPH). Žalovaný je tedy povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. března 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce